עלון מספר: 227

בית ישראל

הרבה מדברים אלו מיוסדים דברי אאמו"ר מורינו הרב יעקב פרץ זצ"ל על פי ספרו 'אמת ליעקב', ומדרשותיו ששמעתי בכל ערב שבת קודש, במשך עשרות שנים- בביהכנ"ס 'באר שבע' ברחוב מורינו הרב י. מ. רייכמן, פינת הרב זוננפלד שכונת 'בית ישראל' פעיה"ק ירושלים תובב"א.
העלון מוקדש לע"נ הורי היקרים אאמו"ר מורינו ורבנו הרב יעקב בן רבי יוסף ותמר פרץ זצוק"ל, שנתבקש לישיבה של מעלה ביום ג' ט"ז מנחם אב תשפ"ד, נינם של הגאונים סבי דמשפטים רבי דוד צאבח זצ"ל ורבי יוסף חרוש זצ"ל, ושל אימי מורתי הרבנית שמחה תמר בת אסתר-תְחִיָה, פרץ ע"ה, נינת רבינו יאשיהו פינטו זיע"א 'הרב המוסמר', מח"ס שו"ת נבחר מכסף, ופי' הריא"ח על עין יעקב, נלב"ע בליל שישי, עש"ק ויקהל כח אדר א' התשפ"ד, ונקברה אחר חצות בהר המנוחות, ת.נ.צ.ב.ה

פרשת וירא כ' חשוון התשפ"ז

דברים אלו מספר 'אמת ליעקב' לאאמו"ר הגאון רבי יעקב פרץ זצ"ל

"וַיֵּרָא אֵלָיו ה' בְּאֵלֹנֵי מַמְרֵא וְהוּא יֹשֵׁב פֶּתַח-הָאֹהֶל כְּחֹם הַיּוֹם וַיִּשָּׂא עֵינָיו וַיַּרְא וְהִנֵּה שְׁלֹשָׁה אֲנָשִׁים נִצָּבִים עָלָיו וַיַּרְא וַיָּרָץ לִקְרָאתָם מִפֶּתַח הָאֹהֶל וַיִּשְׁתַּחוּ אָרְצָה" (פרק יח' פסוקים א'-ב')

א. גודל מעלת הכנסת אורחים יותר מקבלת פני שכינה

וירא אליו ה' – ומה אמר לו, הרי אחר וירא אליו ה' לא נאמר לו כלום אלא סיפור על האורחים ?

פירש רשב"ם: וירא אליו ה', היאך ? שבאו שלשה אנשים שהיו מלאכים. וכן פירש הרמב"ם (במורה נבוכים פרק מב) וחזקוני.

[אבל] הרמב"ן פירש, אחרי שאמר (לעיל פרק יז' פסוק כ') כי בעצם היום הזה נימול אברהם, אמר (-הכתוב) שנראה אליו ה' בהיותו חולה במילתו, יושב ומתקרר בפתח אהלו מפני חום היום אשר יחלישנו, והזכיר זה להודיע, שלא היה מתכוון לנבואה. לא נופל על פניו, ולא מתפלל, ואעפ"כ באה אליו המראה הזאת. באלוני ממרא, להודיע המקום אשר בו נימול. **וזה גילוי השכינה אליו למעלה וכבוד לו.** כענין שנאמר במשכן (ויקרא פרק ט' פסוק כג) **"וַיֵּצְאוּ וַיְבָרְכוּ אֶת-הָעָם וַיֵּרָא כְּבוֹד-ה' אֶל-כָּל-הָעָם"** זכו לראיית השכינה, ואין גילוי השכינה כאן לצוות להם מצווה או לדבור כלל, אלא גמול במצווה שנעשית בהר, ולהודיע כי כבר רצה אלקים את מעשיהם. כענין שנאמר (תהלים פרק יז) **"אֲנִי בְּצֶדֶק אֶחֱזֶה פָּנֶיךָ אֶשְׂבְּעָה בְהָקִיץ תְּמוּנָתֶךָ"**, וכן ביעקב... **ואל תחוש להפסקת הפרשה, כי הענין מחובר,** ולכן אמר 'וירא אליו' ולא וירא ה' אל אברהם, אבל בפרשה הזאת רצה לסדר כבוד הנעשה לו בעת שעשה המילה, ואמר, כי נגלית אליו השכינה. ושלח אליו מלאכים לבשר את אשתו וגם להציל את לוט אחיו בעבורו. וזו כוונתם של (-חז"ל) שאמרו "לבקר את החולה" (הובא ברש"י), שלא היה לדבור (-אליו) אלא לכבוד לו. עכ"ל. **סכום דבריו [של הרמב"ן]: וירא אליו- קבלת פני שכינה.**

ואמרו חז"ל על מה שנאמר "ויאמר אם נא מצאתי חן בעיניך אל נא תעבר מעל עבדך" (פרק יח פסוק ג') שזה קודש (שבועות לה:), שאמר להקב"ה להמתין לו עד שירוץ ויכניס את האורחים (רש"י על הפרשה). ומכאן למדו חז"ל: גדולה הכנסת אורחים יותר מהקבלת פני שכינה. (שם) – שהעדיף אברהם אבינו הכנסת אורחים יותר מקבלת פני שכינה. והטעם הוא, שלהנות מזיו השכינה, יֵהָנה כהנה וכהנה בעולם הבא אחר פטירתו מהעולם הזה, אבל מצוות, והכנסת אורחים שהיא מצוה חשובה מאוד, לא תתכן רק בעולם הזה, ולא רצה להפסיד אותה, לכן ביקש מהקב"ה שימתין לו עד שיקיים המצוה [1].

ב. פלא קבלת אורחים של אברהם. באלה: **"וַיֵּרָץ לִקְרָאתָם"**: זקן והוא אחר המילה, רץ! **"וַיִּשְׁתַּחוּ אָרְצָה"**: אע"פ שלא ידע מחשיבותם. **" וַיֹּאמֶר אֲדֹנָי אִם-נָא מָצָאתִי חֵן בְּעֵינֶיךָ אַל-נָא תַעֲבֹר מֵעַל עַבְדֶּךָ"**: פירש"י: קראם כולם אדונים. ואנחנו נשים לב לריצוי הרב, אם נא, מצאתי חן בעיניך, (שוב-) אל נא תעבר מעל עבדך – קרא אברהם את עצמו עבד. **"יֻקַּח-נָא"**: לשון בקשה. **"כִּי-עַל-כֵּן עֲבַרְתֶּם עַל-עַבְדְּכֶם"**: קרא עצמו עבד ביחס אליהם.

"וַיְמַהֵר אַבְרָהָם הָאֹהֱלָה אֶל-שָׂרָה וַיֹּאמֶר מַהֲרִי שְׁלֹשׁ סְאִים קֶמַח סֹלֶת": ממהר הוא – זריזות – ומזרז גם את שרה – מהרי – שלש סאים הם" 332 ביצים ! **"וְאֶל-הַבָּקָר רָץ אַבְרָהָם**

נתיבות בינה

[1] ובספר תולדות יצחק כתב נראה אליו ה' לשיהיה דבוק עם הקב"ה שהדבקות ואהבת השי"ת הוא התכלית היקר שאפשר במין האנושי והוא האושר האמיתי, והוא תכלית התורה והמצוות, וא"כ אין לבקש תכלית לְמַה שהוא התכלית האחרון והטוב אשר הכל יכספוהו. והכוונה שלזכות המילה, נדבק השי"ת עמו ואברהם עם השי"ת . עכ"ל והוא קצת מדברי הרמב"ן הנ"ל.

וַיִּקַּח בֶּן־בָּקָר רַךְ וָטוֹב": רץ ולקח המובחר **"וְהוּא־עֹמֵד עֲלֵיהֶם"**: לשרתם.

וכתב הרמב"ן: רץ אברהם להגיד רוב חֶשְׁקו בנדיבות, כי האדם הגדול אשר היו בביתו שמונה עשר ושלש מאות איש שולף חרב. והוא זקן וחלוש במילתו, הלך הוא בעצמו אל אהל שרה לזרז אותה בעשיית הלחם. ואחרי כן רץ אל מקור הבקר לבקר משם בן בקר רך וטוב לעשות לאורחיו. ולא עשה על ידי אחד ממשרתיו העומדים לפניו עכ"ל.

"וַיִּשָּׂא עֵינָיו וַיַּרְא וְהִנֵּה שְׁלֹשָׁה אֲנָשִׁים נִצָּבִים עָלָיו וַיַּרְא וַיָּרָץ לִקְרָאתָם מִפֶּתַח הָאֹהֶל וַיִּשְׁתַּחוּ אָרְצָה" (פרק יח פסוק ב')

ג. המלאכים הופיעו פתאום

צריך להבין, הלשון 'וישא עיניו' לטעם מה נאמר, יאמר רק 'וירא שלשה אנשים', ובלי המלה 'והנה', ונראה לבאר, הנה שלשה אנשים אלה היו מלאכים, ומובן שלא התהלכו ובאו כדרך אנשים שנראים מרחוק ומתקרבים, אלא ברור שהופיעו פתאום שירדו מהשמים, ומשום כך נאמר 'והנה שלשה אנשים נצבים עליו' פתאום הופיעו והם נצבים עליו, עומדים ופונים אליו, וממתינים לו. [כי הממתינים אצל אדם לדבר עמו יקראו 'נצבים עליו'. כ"כ ר' עובדיה ספורנו] ומשום כך נאמר 'וישא עיניו' לאמר. פתאום ראה אותם[2].

"וַיִּגַּשׁ אַבְרָהָם וַיֹּאמַר הַאַף תִּסְפֶּה צַדִּיק עִם־רָשָׁע" (פרק יח פסוק כג)

ד. מליץ עבור סדום.

פירש"י: מצינו הגשה למלחמה "ויגש יואב וגו', והגשה לפיוס "ויגש אליו יהודה", והגשה לתפלה "ויגש אליהו הנביא, ולכל אלה ניגש אברהם: לדבר קשות ולפיוס ולתפלה.

וכתב רד"ק: ניגש למשפט ושאל בדבר המשפט לפני האל היאך חייבים כליה כולם. כמ"ש כָּלָה. ואונקלוס תרגם: ענין אף וחימה, ר"ל אם מפני הכעס שאתה כועס על הרשעים תכלה הצדיקים עמהם.

"חָלִלָה לְךָ מֵעֲשֹׂת כַּדָּבָר הַזֶּה לְהָמִית צַדִּיק עִם־רָשָׁע וְהָיָה כַצַּדִּיק כָּרָשָׁע חָלִלָה לָךְ הֲשֹׁפֵט כָּל־הָאָרֶץ לֹא יַעֲשֶׂה מִשְׁפָּט" פירש"י: חלילה לך. חולין הוא לך, יאמרו, כך הוא אומנותו, שוטף הכל צדיקים ורשעים. כך עשית לדור המבול ולדור הפלגה.

וכך הוא הליץ: אם יש חמישים צדיקים בתוך העיר – הם יגנו בזכותם **"וְנָשָׂאתִי לְכָל־הַמָּקוֹם בַּעֲבוּרָם"** ואח"כ ביקש אפילו אם ימצאון שם ארבעים וחמשה – ונענה כן. ושוב ביקש אם ימצאון ארבעים, ושוב בקש אם ימצאון שלושים, ושוב אם ימצאון שם עשרים. ושוב בקש אם ימצאון עשרה.

ללמדנו שהקב"ה חפץ במי שמליץ טוב עבור בריותיו שהרי הם שלו וודאי לא יחפוץ בכילוי ואבוד ברואיו מעשי ידיו[3], ומכאן נלמד לדעת להיות מליצי יושר וטוב עבור כלל ישראל ועבור כל יהודי באשר הוא שם.

ומכאן נלמד יסוד גדול וחשוב מאוד, והוא, כאשר ת"ח הגדול ומפורסם (או אפילו קבוצת ת"ח מפורסמים) מתפרסם משמו דבר לא מובן לנו, וכל שכן שהוא תמוה בעינינו – שצריכים לשאול ולברר מאותו ת"ח המפורסם הבנת וטעם דבריו ופסיקותיו, ואל נחשוב בענווה מזויפת ונאמר לעצמנו או לאחרים מה אנחנו ומה חכמתנו... אלא לקחת קל וחומר, מאברהם אבינו שהרשה לעצמו לשאול ולברר בלשון עזה מאת הקב"ה כמפורש בתורה – כל שכן שרשאים אנחנו ומחויבים לברר היטב הטעם ובינת דבריו ופסיקתו של אותו ת"ח המפורסם... וכך ראוי והגון וצריך מי שמבקש האמת יושר וצדק.

"יֻקַּח־נָא מְעַט־מַיִם וְרַחֲצוּ רַגְלֵיכֶם וְהִשָּׁעֲנוּ תַּחַת הָעֵץ וְאֶקְחָה פַת־לֶחֶם וְסַעֲדוּ לִבְּכֶם אַחַר תַּעֲבֹרוּ כִּי־עַל־כֵּן עֲבַרְתֶּם עַל־עַבְדְּכֶם וַיֹּאמְרוּ כֵּן תַּעֲשֶׂה כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ" (פרק יח' פסוקים ד' ה')

ה. רחיצת רגלי האורחים.

יקח נא מעט מים פירש"י: ע"י שליח ע"כ. שלא אמר אקח נא כמו שאמר לקמן **"וְאֶקְחָה פַּת־לֶחֶם"**. ונראה, יש לומר הטעם, שהמים לרחיצה, דרך ארץ להגישם ע"י המשרתים, אבל הלחם עיקר הסעודה וחמאה וחלב ובן בקר הגישם אברהם בעצמו שהם עיקר הסעודה.

והטעם למה נאמר כאן 'מעט מים', אבל גבי לוט נאמר ולינו ורחצו רגלכם' לא מעט מים יש לומר, כאן גבי אברהם, שהם הולכי דרכים, וכמ"ש **"אַחַר תַּעֲבֹרוּ כִּי־עַל־כֵּן עֲבַרְתֶּם עַל־עַבְדְּכֶם"**, לפיכך אמר מעט מים' לקרר את

נתיבות בינה

[2] ולפיכך נאמר 'נצבים עליו' פתאום עומדים לפניו. אמנם קשה, לפי זה, מובן שהבין שהם מלאכים ולא בני אדם ולמה התייחס אליהם כאל בני אדם, במאכל וברחיצת רגליהם ושאר הדברים.

[3] ואם תאמר, מהו הטעם שהביא מבול, וכילה הכל חוץ מנח ובניו ? התשובה לפי קוצר ומעוט דעתנו, שבדור המבול חטאו כולם בחמס, חמסו גזלו והרעו זה לזה וכל אחד רצה בחורבנו של הזולת. וכמ"ש קץ כל בשר בא לפני... מפניהם" בגללם.

הרגלים ולהרגיעם מטורח ההליכה. אבל גבי לוט שאמר להם 'לינו ורחצו רגלכם', הרחיצה ההיא ביותר מים לפני הלינה. והטעם שהקדים 'ולינו' ואח"כ 'ורחצו רגלכם' הוא שמגלה להם עיקר רצונו, שהוא 'ולינו' ללון אצלו ולא רק לארוח מעבר. ואח"כ אמר שירחצו רגליהם, לצורך השינה. ודוק.

ו. מעשה חסד של אברהם אבינו. א) הכנסת אורחים. וכפי הביאור כדלקמן. ב) מה שהליץ טוב עבור אנשי סדום ועמורה. ג) כשגדל יצחק ונגמל עשה משתה לשתף אנשים בשמחתו ולשמחם וכפי הביאור כדלקמן. ד) "ויטע אשל בבאר שבע" לאורחים (כל זה בפרשת וירא). ה) נלחם והציל את לוט ואת העם ורכושם (בפרשת לך לך) וממנו ירשנו אנחנו עם ישראל את המידה הזו - מדת החסד - ואמרו חז"ל: שלשה סימנים יש באומה זו (-ישראל) רחמנים ביישנים (ענווים) וגומלי חסדים (יבמות עט.).

וַיַּשְׁכֵּם אַבְרָהָם בַּבֹּקֶר וַיִּקַּח־לֶחֶם וְחֵמַת מַיִם וַיִּתֵּן אֶל־הָגָר שָׂם עַל־שִׁכְמָהּ וְאֶת־הַיֶּלֶד וַיְשַׁלְּחֶהָ וַתֵּלֶךְ וַתֵּתַע בְּמִדְבַּר בְּאֵר שָׁבַע" (פרק כא פסוק יד)

ז. זריזות לקיים את רצון השי"ת

אע"פ שאברהם רע בעיניו לשלח את בנו ואת אמתו, כיון שהצטווה מהקב"ה "כל אשר תאמר שרי שמע בקלה" והיא אמרה לגרשם. השכים בזריזות לעשות צווי השי"ת. (ע"פ רד"ק), **"וַיֹּאמֶר קַח־נָא אֶת־בִּנְךָ אֶת־יְחִידְךָ אֲשֶׁר־אָהַבְתָּ אֶת־יִצְחָק וְלֶךְ־לְךָ אֶל־אֶרֶץ הַמֹּרִיָּה וְהַעֲלֵהוּ שָׁם לְעֹלָה עַל אַחַד הֶהָרִים אֲשֶׁר אֹמַר אֵלֶיךָ"** (פרק כב פסוק ב')

ח. נסיון העקדה

גודל עוצם המעשה האכזרי היותר שיש בעולם א) שאדם יעלה בעצמו את בנו לעולה - לשחיטה. ב) בן יחיד לאביו ולאמו שאהבוהו מאוד. ג) שנולד לעת זקנתם אחרי צפיה, מאה שנה לאברהם ותשעים שנה לאימו שרה. ד) בן שהוא צדיק, על לא עָוֶל בכפיו. ה) בן גדול בן לז' שנים (בראשית רבה פרק נו אות יא) ולפי הראב"ע בן יג' שנים. ו) בן, שההבטחה עליו ממנו יצא עם ישראל. ז) **וְשֶׁיֵּעָשֶׂה המעשה האכזרי ביותר וכאמור על ידי הצדיק הגדול הרחמן בעל החסדים הגדול בכל העולם בכל הדורות.** (כפי מה שלמדנו: הכנסת אורחים בדרך מופלאה, לאנשים שלא מכיר. ויטע אשל בבאר שבע הגן על קרובו לוט במסירות נפש, הליץ טוב במאמץ גדול על סדום ועמורה) ח) ונוסף על אלה, הוא, שיכול אברהם אבינו לטעון טענה, נכונה לאמר, רבונו של עולם קודם אמרת לי **"כִּי בְיִצְחָק יִקָּרֵא לְךָ זָרַע"** (פרק כא פסוק יב) **"וְגַם אֶת־בֶּן־הָאָמָה לְגוֹי אֲשִׂימֶנּוּ כִּי זַרְעֲךָ הוּא"** (**לך לך פרק יז פסוק יג**) - ועתה אומר לי לעקדו לשוחטו ?! אלא שתק וקיבל ועמד לקיים מה שהצטוה.

יש להוסיף, שלא נעשה הניסיון במהרה בחיפזון - אלא הלך אברהם ויצחק ונעריו **דרך שלושת ימים** ומובן ודאי שחשב אברהם על מה שהוא עומד לעשות בבנו יחידו ! ודע, מובן שבכלל הניסיון היה יצחק אבינו הבן שהסכים להֵעָקד לפיכך נקרא עקדת יצחק.

ולאור כל הניסיון הגדול הזה התגלה אליו מלאך ה' מן השמים לאמור **"כִּי עַתָּה יָדַעְתִּי כִּי־יְרֵא אֱלֹהִים אַתָּה וְלֹא חָשַׂכְתָּ אֶת־בִּנְךָ אֶת־יְחִידְךָ מִמֶּנִּי"** (פרק כב פסוק יב), ושוב, **"וַיִּקְרָא מַלְאַךְ יְהוָה אֶל־אַבְרָהָם שֵׁנִית מִן־הַשָּׁמָיִם וַיֹּאמֶר בִּי נִשְׁבַּעְתִּי נְאֻם־ה' כִּי יַעַן אֲשֶׁר עָשִׂיתָ אֶת־הַדָּבָר הַזֶּה וְלֹא חָשַׂכְתָּ אֶת־בִּנְךָ אֶת־יְחִידֶךָ"** (פרק כב פסוקים טו-טז), **"כִּי־בָרֵךְ אֲבָרֶכְךָ וְהַרְבָּה אַרְבֶּה אֶת־זַרְעֲךָ כְּכוֹכְבֵי הַשָּׁמַיִם וְכַחוֹל אֲשֶׁר עַל־שְׂפַת הַיָּם וְיִרַשׁ זַרְעֲךָ אֵת שַׁעַר אֹיְבָיו"** (שם פסוקים יז-יח)[4].

"עַתָּה יָדַעְתִּי כִּי־יְרֵא אֱלֹהִים אַתָּה" פירש"י: אלוקים מעתה יש לי מה להשיב לשטן ולאומות התמהים מה היא חִבתי אצלך, יש לי פתחון פה עכשיו, שרואים כי ירא אלוקים אתה (בראשית רבה פרק ז').

ורשב"ם פירש, עתה אני רואה ונתפרסם לכל העולם כי ירא אלוקים אתה.

והרמב"ן פירש, מתחלה הייתה יראתו בכח, לא יצאה לפועל במעשה הגדול הזה, ועתה נודעה במעשה. והיה זכותו שלם ותהי משכורתו שלמה מעם ה' אלוקי ישראל.

---

[4] יש מי ששאל, הלוא אומות העולם הם הרבה יותר ויותר מעם ישראל. תשובה: כמה עם ישראל הם בדורנו בערך כעשרים מיליון. ושב וחשוב, מיצחק אבינו יצאו וישנם היום כאמור עשרים מיליון [מלבד כל הנרצחים ובשמדות שבכל הדורות], וא"כ לפי זה בזמן יצחק אבינו, היו נאמר בערך כשני מיליון בני אדם **מכל האומות.** וצא וחשוב, עשרים מיליון כפול שני מיליון. הם: 4 + ושלוש עשרה אפסים – 40,000,000,000,000. כך היו צריכים להיות – אבל אינם כן, אבל ישראל התברכו יחסית. יותר מכל הגויים, **שמיצחק** אחד יש היום כעשרים מיליון יהודים מבורכים ועוד יתברכו (נעזרתי מספר ר' יהודה פתיה).

ולי נראה (יפ"ה[5]) יש בדבריו הוה ועבר, **'עתה'**- הוה, **'ידעתי'**- עבר, עתה מתייחס למה שנאמר **"וְלֹא חָשַׂכְתָּ אֶת־בִּנְךָ אֶת־יְחִידְךָ מִמֶּנִּי"**. וזה מוסיף על ידעתי בעבר שירא אלוקים אתה, כלומר, ידעתי בעבר (וגם) ועתה כי ירא אלקים אתה. על ידי שלא חשכת את בנך וגו'.

"וַיִּגְדַּל הַיֶּלֶד וַיִּגָּמַל וַיַּעַשׂ אַבְרָהָם מִשְׁתֶּה גָּדוֹל בְּיוֹם הִגָּמֵל אֶת־יִצְחָק" (פרק כא פסוק ח')

ט. לשתף אחרים בשמח

פירש רבינו אברהם בן הרמב"ם: כתבה התורה כך וטרחה להזכיר, כדי שנלמד זריזות אברהם אבינו ע"ה במנהגי הנדיבות למען נלך בעקבותיו בזה.

ביאור נדיבות זו של אברהם היא, שכאשר הוא שמח ביום הגמל בנו יחידו משרה, שתף בשמחתו את אחרים, ששימחם בזה שעשה להם משתה גדול [ולא ח"ו למען התפאר], וכך ראוי ונכון להתנהג בשמחות שלנו חתונה בר מצוה, ברית - לערוך אותם במגמה לשתף אחרים בשמחות שגם הם ישמחו.

ביאורים וחידושים

1. **על הגאולה "וַתִּצְחַק שָׂרָה בְּקִרְבָּהּ לֵאמֹר אַחֲרֵי בְלֹתִי הָיְתָה־לִּי עֶדְנָה וַאדֹנִי זָקֵן"** (פרק יח פסוק יב') עיין פירש"י.

אמר רבי ישראל מאיר הכהן מראדין זצ"ל פסוק זה מרמז על הגאולה. ואני אומר הנה בזמנינו אחר השואה שעם ישראל היה למשיסה - קם עם ישראל לתחייה קיבוץ גלויות ישוב הארץ, תורה בישיבות ובית יעקב. נכיר ונדע היטב גודל חסד הבורא יתברך שמו על עמו ישראל בניסים ונפלאות שעשה ועושה. יה"ר נזכה לגאולה שלמה בביאת משיחנו במהרה בימינו אמן.

2. **רמז "כִּי יְדַעְתִּיו לְמַעַן אֲשֶׁר יְצַוֶּה אֶת־בָּנָיו וְאֶת־בֵּיתוֹ אַחֲרָיו וְשָׁמְרוּ דֶּרֶךְ ה' לַעֲשׂוֹת צְדָקָה וּמִשְׁפָּט"**... (פרק יח פסוק יט)

יש במלה 'צדקה' רמזים לשיעורים שחייב האדם לתת, כשיש לאדם ק'-מאה מידות של רָוַח בכסף או שאסף מאה מידות מתבואתו ופירותיו - דינו שייתן ויעשה 'צ' תשעים לעצמו (במלה צדקה), ואם הוא נדיב לב ורוצה לתת יותר-ייתן חומש. (הוא יעשה מן 'ה' במלה צדקה דלית - הוא נתינת חומש). שמשאיר לעצמו דלית. וכן אמרו חז"ל: המבזבז אל יבזבז יותר מחומש (כתובות סז:)

ועוד רמז: מי שיש בידו כמנין 'צדקה' הוא מאתים פחות אחד, יקבל צדקה. וכמ"ש חז"ל (פאה פרק ח' משנה ח') 'מי שיש לו מאתים זוז - לא ייטול, היו לו מאתים חסר דינר - אפילו אלף (זוז) נותנים לו כאחת. (מהר"ל חידושי אגדות)

שאילה מאאמו"ר הגאון רבי יעקב פרץ זצ"ל

"דע! כתב בשער הציון (סימן שלז ס"ק א') **על גרירת מטה כסא וספסל -אין בזה חופר גמור, כיוון שאינו חופר כדרכו במרא וחצינא אלא כלאחר יד** (ואסור רק מדרבנן) **ובפרט כשגורר בבית, שמקלקל הוא על ידי החריצים ומדרבנן הוא דאסור עכ"ל נלי"פ[1]: לפי זה קשה, למה לא הותר לגרור מטה כסא וספסל רק כאשר לא פסיק רישיה לדעת תרומת הדשן** (סימן סד) **שס"ל שמותר פסיק רישיה באיסור דרבנן, וצ"ע.**

מי שעונה תשובה במייל הנ"ל, יכנס להגרלה על ספר 'אמת ליעקב'

חלק מהנאמר בבית הכנסת 'שערי אחים רחוב עמק רפאים פינת רחוב המליץ המושבה הגרמנית, כל יום רביעי אחרי ערבית, ע"י הרב ישראל פרץ שליט"א. אנא לומר פרק תהילים לרפואת והצלחה ברוחניות וגשמיות -של אלדד שמעון בן רחל בתושח"י, ולרפואת מחזיק התורה ב'מושבה' רבי שלמה בן כסה דילברי בתושח"י, ולרפואת רבי מתתיהו בן מאין, ועדנה בת טורן בתושח"י, ולרפואת הרב עמוס בן רות-בתושח"י, ולרפואת נדב שבתאי בן מיכל בתושח"י. ולרפואת האשה אפרת מרים לידיה בת נחמה הזקוקה לרחמי שמים מרובים בתושח"י, ולרפואת ערן בן נורית ורבי אברהם בן אסתר תחיה בתושח"י.
ולע"נ מרת אושרה מסעודה בת פרחה ע"ה. ולע"נ הרב יהודה רפאל ברדוגו זצ"ל בן רחל נלב"ע ז' מר חשוון התשפ"ו, ולע"נ הרבנית גאולה בת שמחה, נלב"ע כ"ז כסלו התשפ"ו אשתו של יבלחט"א הגאון רבי שלמה בן חמו שליט"א רב העיר קרית גת, ולע"נ ר' דוד בן הרב שלום חבשוש נלב"ע ג' אייר התשפ"ו, ולע"נ מנשה בן ציון מזרחי נלב"ע ה' אייר התשפ"ו, ולע"נ מלכה בת ישראל צבי בריק נלב"ע כ"ז אייר התשפ"ו, ת.נ.צ.ב.ה.
נא להתפלל לזיווג הגון עבור הדסה בת לאה. כמו כן אפשר לשמוע בקול הלשון בטל 03-6171111

דברים אלו מתוך ה'פנקס' של אאמו"ר רבינו הגאון רבי יעקב פרץ זצ"ל

המשך קבלות

א*) רְאֵה מש"כ בַּשָּׁנָה שֶׁעָבְרָה, וְיֵשׁ לְחַדֵּשׁ בְּיֶתֶר תֹּקֶף וְעֹז הַנָּ"ל, וַה' יַעַזְרֵנוּ עַל דְּבַר כְּבוֹד שְׁמוֹ.

לקבלת העלון במייל יש לשלוח בקשה ל[p025825320@gmail.coM](mailto:p025825320@gmail.com)

[5] **ר"ת הרב יעקב פרץ זצ"ל.**